

Róm 6,3-4 Krisztussal együtt eltemetve

Db., 2021. 09. 05. (v)

Ige:

Róm 6:3-4 *Avagy nem tudjátok-e, hogy akik megkeresztelkedtünk Krisztus Jézusba, az ő halálába keresztelkedtünk meg? Eltemetettünk azért ő vele együtt a keresztség által a halálba: hogy miképpen feltámasztatott Krisztus a halálból az Atyának dicsősége által, azonképpen mi is új életben járjunk.*

Folytatjuk a testben megjelent Istenről, azaz J. Kr.-ról a sorozatot. Azt, amit a Szt. Szellem kijelentett Róla az apostoli levelekben. Legutóbb arról volt szó, hogy Isten minket is belefoglalt J. Kr. halálába, Vele együtt megfeszítettünk és meghaltunk, a bűn és a világ számára. Most arról szól az Ige, hogy Kr.-al együtt eltemetettünk. Nemcsak meghaltunk, hanem el is temettek Vele együtt. Nézzük meg, mit üzen az Úr ez által nekünk. Mi ennek a jelentősége számunkra?

Az Úr Jézus eltemetése az Ige szerint nem mellékes esemény volt. **1Kor 15:3-4** *Mert azt adtam előtökbe főképpen, amit én is úgy vettem, hogy a Krisztus meghalt a mi bűneinkért az írások szerint; És hogy eltemettetett; és hogy feltámadott a harmadik napon az írások szerint. Itt az Ige Krisztus halálával és feltámadásával egy sorban említi az eltemetését is. Azt mindnyájan tudjuk, hogy halálának és feltámadásának óriási a jelentősége számunkra is. Most nézzük meg, mi a jelentősége részünkre annak, hogy J. Kr. eltemettetett, és Őbelé merítve mi is.*

Legyen szó először a keresztségről, pontosabban a bemeletésről. Amikor a keresztség vagy bemeletés szót halljuk, elsősorban a vízkeresztségre, azaz a vízbe merítésre gondolunk. Azonban itt nem erről van szó. Hanem arról a valóságról, amiről bizonyosságot teszünk a vízbe merítés alkalmából. Elolvasom az alapigét még egyszer úgy, hogy a keresztség helyett a pontosabb bemeletés vagy belemelés szót használom, és mindjárt közelebb jutunk az Ige üzenetéhez: **Róm 6:3-4** *Avagy nem tudjátok-e, hogy akik belemelünk Krisztus Jézusba, az ő halálába merültünk bele? Eltemetettünk azért ő vele együtt a bemeletés által a halálba: hogy miképpen feltámasztatott Krisztus a halálból az Atyának dicsősége által, azonképpen mi is új életben járjunk.*

Miről van tehát szó? Arról, hogy belemelünk, azaz bekerültünk Kr. J.-ba. Hogyan? Nyilvánvalóan nem a keresztség vagy a bemeletés vize által. Mert ember

belemelhet a vízbe, de J. Kr.-ba nem. J. Kr.-ba egyedül Isten képes belemelíteni, behelyezni. Azt Isten meg is tette. **1Kor 1,30:** *Tőle vagytok pedig ti a Krisztus Jézusban...* Erről volt szó korábban, hogy mivel Isten Kr.-ba helyezett, Őbenne voltunk a keresztség is, és mikor meghalt, Őbenne mi is meghaltunk a bűn és a világ számára. Ezért olvastuk, *hogy akik belemelünk Krisztus Jézusba, az Ő halálába merültünk bele.* Akkor is Krisztusban voltunk, amikor Őt a halála után eltemették: *Eltemetettünk azért Ő vele együtt...* És akkor is Őbenne voltunk, amikor feltámadt a halálból, és így mi is feltámadtunk Vele együtt.

Olvasunk el még egy Igét erről! **Kol 2:10-12** *És ti Ő benne vagytok beteljesedve, aki feje minden fejedelemségnek és hatalmasságnak; Akiben körül is metéltettek kéz nélkül való körülméletléssel, levetkezvén az érzéki bűnök testét a Krisztus körülméletlésében; Eltemetettvén Ő vele együtt a bemeletésben, akiben fel is támasztatatok az Isten erejébe vetett hit által, aki feltámasztá Őt a halálból.* Figyelemre méltó, amit itt az Ige mond. J. Kr.-t 8 napos korában metélték körül, és az Ige azt mondja, hogy már akkor Benne voltunk. Amikor Őt körülméletlétek, minket is körülméletlétek. Ezt Pál apostol azért írja a Kolossébelieknek, hogy ne engedjék magukat rábeszélni a körülméletlédesre, mert ők már Kr.-ban körül vannak metélve. Mégpedig nem testi, hanem igazi körülméletléssel: *levetkezvén az érzéki bűnök testét.*

Ezzel azt szeretném hangsúlyozni, amit az Ige is hangsúlyoz, hogy Krisztusban minden jót megkaptunk. A mi életünk eggyé lett Kr.-al, és ami Vele történt, az történt velünk is. Mi *Ő benne vagyunk beteljesedve!*

De most térjünk vissza az eltemetésre! Mi az eltemetés jelentősége? Az, hogy csak azokat szokták eltemetni, akik valóban halottak. Amíg van remény, hogy valakiben élet van, amíg mesterséges lélegeztetéssel és egyéb módon még fenn lehet tartani a legfontosabb életfunkciókat, addig nem temetnek el senkit. Így volt az Úr Jézus temetése is. Olvassuk el **Márk 15:43-46** *Eljőve az arimathiai József, egy tisztességes tanácsbeli, aki maga is várja vala az Isten országát; beméne bátran Pilátushoz, és kéré Jézusnak testét. Pilátus pedig csodálkozék, hogy immár meghalt volna; és magához hivatva a századosot, megkérde tőle, ha régen halt-e meg? És megtudván a századostól, odaajándékozá a testet Józsefnek. Ő pedig gyorsot vásárolván, és levévén őt, begöngyölé a gyolcsba, és elhelyezé egy sirboltba, amely kösziklából vala kivágvva; és követ hengerite a sirbolt szájára. Pilátus csodálkozott, hogy már temetni akarják, ezért utána nézett, hogy valóban meghalt-e. Ezért hivatta magához azt a századosot, aki a kivégzést irányította. Ha viszont valaki már meghalt, egy idő után el kell temetni. Nem maradhat temetetlen. Az Ige szerint a temetelenség gyalázatos. Az eltemetés tisztességes. A holttest elégetése pedig ítéletes. J. Kr. testének az Atya tisztességét szerzett, amikor*

gondoskodott arról, hogy Arimáthiai József és Nikodémus eltemesse. **Ján 19:39-40** *Eljőve pedig Nikodémus is (aki éjszaka ment vala először Jézushoz), hozván mirhából és áloéből való kenetet, mintegy száz fontot. Vevék azért a Jézus testét, és begyöngyölték azt lepedőkre illatos szerekkel együtt, amint a zsidóknál szokás temetni.* Ehhez valóban Isten beavatkozása kellett, mert abban az időben a kivégzettek holttestét nem részesítették tisztességben, nem temették el, hanem meggyalázták. Kidobták a szemétre. A kidobott holttesteket részben a mezei vadak és madarak ették meg, részben megégette a tűz. Kivitték Jeruzsálem kőfalán kívül, oda, ahová a szemetet hordták, és amit felgyújtottak, és valamelyik részén mindig égett a tűz. Annak az előképe volt ez, amiről a próféta szólt: **Ézs 66:24** *És kimenvén, látni fogják azoknak holttesteit, akik ellenem vétkeztek, mert az ő férgük meg nem hal és tűzők el nem aluszik, és minden test előtt borzadásul lesznek.* Erről beszélt az Úr Jézus is, amikor a gyehennát, a megolthatatlan tüzet említette. **Márk 9:44** *Ahol az ő férgük meg nem hal, és tűzők el nem aluszik.* J. Kr., Isten Szentje nem kerülhetett erre a helyre. Őt tisztességgel eltemették!

Micsoda kegyelem és kiváltság, hogy minket is eltemettek Vele együtt! Pedig mi vétkezünk Isten ellen, és a gyehennát érdemeltük, de Isten Fiában, Kr.-ban kimondhatatlan kegyelemben, szeretetben részesedtünk, és érdemtellenül ugyanabban a tisztességben, amiben Isten a Fiát részesítette, mert Ő maga merített bele, helyezett bele Fiába, J. Kr.-ba! Legyen érte örökké áldott!

Mit jelent ez a gyakorlati életünkben? Mi következik ebből számunkra, hogy eltemettünk Ő vele együtt a bémérés által a halálba? Más szavakkal ezt így mondhatjuk: *Amikor belemerültünk J. Kr. halálába, akkor el is temettek bennünket vele együtt.* Mert a temetés a halál bepecsételése. Annak a nyilvánvalóvá tétele, hogy valaki visszavonhatatlanul meghalt. Amikor egy hívő ember hit által elfogadta azt az Igét, hogy Kr.-al együtt meghalt, akkor azt is elfogadta, hogy meghalt az ő-embere, és ő maga meghalt a bűn számára, már nem kell bűnöket elkövetnie. A mindennapi életében ez egyre jobban valósággá válik. Tapasztalja, hogy a bűn nem halt ki belőle, jönnek bűnös vágyak és kísértések a testéből, de „működik J. Kr. halála”, és rajta már nem uralkodik a bűn, folyamatosan megszabadul attól, hogy bűnöket kövessen el. Aztán azt is elfogadta hit által, hogy meghalt számára a világ, és ő is a világnak. Tapasztalja, hogy a gonosz világ még megvan körülötte, de ő már annak nem részese. Tapasztalja a világ részéről a csábítást, de „működik J. Kr. halála”, és rajta már nem uralkodik a világ szellemisége, már nem érdekli e világ. Ő már az odafel valókkal törődik. Azt tapasztalja meg, amit hittel elfogadott, hogy tényleg meghalt Krisztussal a bűn és a világ számára, és a lelkét is halálba tudja adni. Akkor felragyog előtte: „Nemcsak meghaltam, el is temettek Kr.-al együtt”. Mikor ebben megerősödik, akkor vágy támad benne, hogy erről ne csak az életével,

hanem a vízbe való merítésével is bizonyosságot tegyen.

Mit jelent tehát a vízbemérés? Az előbb elmondottak fényében számunkra nem azt jelenti, amit Keresztelő János hirdetett. Nála megtérést és bűnbocsánatot jelentett. **Márk 1:4** *Előáll vala János, keresztelvén a pusztában és prédikálván a megtérésnek keresztységét a bűnöknek bocsánatára.* Mi senkit nem ezért merítünk vízbe. Akit bémérintünk, annál ez már korábban valóság lett. Megtért, bűnbánatot tartott, és hittel elfogadta, hogy J. Kr. vére már eltörölte a bűneit. Mi senkit sem azért merítünk be, hogy ezáltal „pogányból keresztzyénné legyen”. A keresztvíznek vagy a bémérés vízének nincs ilyen hatalma. Akkor lesz valaki keresztzyénné, ha Krisztust elfogadja, ha Benne hisz.

Akit mi bémérintünk, annak az életében azt keressük, és azt látjuk, hogy hit által elfogadta, hogy Krisztussal együtt meghalt a bűnnek, a világnak, és ez valóság, a gyakorlati életében is. Kr.-al együtt eltemettetett, így be lehet meríteni a vízbe, mert a vízbemérés a külső jel, bizonyágtétel arról, amit az alapigében is olvastunk: *belemerültem Krisztus Jézusba, belemerültem az ő halálába, és eltemettetem Ő vele együtt.* Ennek az lett a következménye, *hogy amiképpen feltámasztatott Krisztus a halálból az Atyának dicsősége által, azonképpen én is új életben járok. Ámen.*

Imádkozzunk!

Mennyei Atyánk! Csodálattal és imádatlalt hajtjuk meg magunkat Előtted. Szívből mondjuk az Ige szavaival: *Az Istennek pedig legyen hála az ő kimondhatatlan ajándékáért.* Legyen hála Neked, mennyei Atyánk, J. Kr.-ért, a kimondhatatlan ajándékodért! Köszönjük, hogy Ő belé helyeztél minket, és Ő benne minden jóval betöltöttél! Ő vele együtt meghaltunk a bűnnek és a világnak, és el is temettek Vele együtt. De Ő vele együtt feltámasztottál minket is új életre. Az életünk, testünk, lelkünk, mindenünk odaszánásával és a vízbe való bémérésünkkel is erről teszünk bizonyosságot, és ezekkel Téged szeretnénk dicsőíteni. **Ámen**

Énekeljük el a **235.** sz. éneket: *Meghajlok mélyen, im, színed előtt.*